

Seher Vaktinde

– safdeha · 18 Kasım 2017

Camiye geç kaldığım için, evde sabah namazını eda ettikten sonra seherin serin rüzgârında, ıssız sokaklara daldım... Üç beş evde lamba yanıyor, sessizlik kabrin içinde kaynıyor, yüreğim de yangınlar yalnızlığına tefekkürle kanıyor, karıncalar çoktan uyanmış... Camiden yaşlı üç beş cemaat beni görünce ucube görmüş gibi korkuyorlar, türlü duaları üfleyip yanımdan geçiyorlar! Umurumda da değil, Mevla kalpleri de, ibadetleri de icra edeni biliyor... Gözlerde perde var, kim nasıl bir amelle meşgul anlaşılmayan zamanları yaşıyoruz işte!

Büyük bir marketin önündeyim, yenmiş-içilmiş ve çöplerin sağa sola atıldığı yolda ilerliyorum, kulaklarımda dünden kalan canlı sesler, bu meydanda yaşanan binbir türlü tutkunun döşündeyim!

İndirim ilanları,
İçindeki zengin iksalleri,
Okuyup, seyrettikçe gülüyorum mizah dolu ağdalarına...

Yol boş, ne belediye otobüsü var ne dolmuş ne de sarhoş naraları, yalnızca bir kaç araba, ralli yarışması yapar gibi hızla yanımdan geçiyor...

Parka geliyorum, ıpsız, kimseleri göremiyorum... Ağaçlar rüzgârlarla çırpınıyor, sular yüzülen kurbanın derisi altındaki et gibi titriyor, spor aletleri dinleniyor, uykudan uyanır gibi bana bakıyorlar:

“Ne işin var bu saatte...” der gibi delleniyor!

Uğultusu kulaklarımda, nefesim tıkanıp öksürüyorum... Biraz sonra göbeğini eritmek için sözüm ona spor yapmaya gelecek birileri yahut yürüdüklerinde gövde gösterisiyle çalım satacak mahallenin kızları, törenle geçecek dedikoduya hazır komşu kaynanaları, kim bilir kaç tane sigara içilip izmariti etrafa fırlatılacak, ne kadar kilo çekirdek çitleyip kabukları yerlere atılacak! Sağlık adına mı geyik muhabbetine mi park nasıl bir eğlence saçıyor... Anlayamıyorum!

Televizyon seyretmek, internete girmek varken!

Nefret ettiğim halde demli çayı yudumlayıp, içime çekmek varken,

Sinir krizleri içinde kâh oturup kâh kalkıp, yalnızlığıma sızlanmak varken,

Oturmak vardı şu an dört duvar arasında, ne dertmiş şu saatte dışarı çıkıp, böyle üşümek...

Her şey merak işte,

Çaresizlik, sıkıntı, yeni bir heyecan bulamama... Zorluyor ruhta direnişle,

Çıkmaz sokak bile olsa aranıyor son çare,

Görülmesi gerekeni-değişimin zoraki kapısını açıyor...

Ara sıra, seher vaktinde dışarı çıkmam lazım diyorum kendi kendime. En azından boş konuşmuyorum, kendimle dolu, dolu konuşup, ne güzel duygudaşlık yapıyorum. Size de tavsiye ederim. Hayatınızı biraz değiştirin, yaşamınızda kullanmadığınız, süs gibi duran, diğer pencerelerinizi açın, yeni bir heyecan ve bilgiye ulaşın!

Saffet Kuramaz